

ชื่อหนังสือ: เกหาสน์สีแดง

ผู้แต่ง: ดวงดาว

สำนักพิมพ์: พิมพ์คำ

ราคา: 250 บาท

เมื่อ พลตรีพลแสนเสนิณรงค์ พ่อของ รุจ รับ อัมพา ภรรยาของญาติสนิทที่เสียชีวิตและมีลูกติดเข้ามาอยู่ได้ชายคาเกหาสน์สีแดง รุจก็เหมือน โคนแ่งความรักจากหญิงที่เขาเห็นว่าเป็นจอมมารชาคนนั้น เมื่อพวกเขาเข้ามาแทนในที่ที่เขาควรได้รับแต่เพียงผู้เดียวไป ทำให้หัวใจเด็กน้อยเต็มไปด้วยความชิงชังโกรธแค้นและพยายามหลีกเลี่ยงให้ไกลจากผู้หญิงจอมมารยากับเด็กหญิงที่เขาคิดว่าเข้ามาแย่งของของเขาไป เขาจึงหนีไปอยู่โรงเรียนประจำ

รุจได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศด้านการแพทย์เป็นเวลา 15 ปีที่ประเทศอังกฤษ ยิ่งได้รู้ว่าภายหลัง อัมพาเป็นภรรยาของพ่อ รุจปฏิเสธไม่ยอมกลับมาเมืองไทยอีกเลย พลตรีพลแสนเสนิณรงค์เสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วนก่อนที่จะได้เห็นลูกชายจบการศึกษาได้เป็นนายแพทย์ที่มีความรู้ความสามารถและไม่ทันที่ได้ดูแลรักษาดน จากนั้นไม่นานรุจกลับมาประเทศไทย แต่เขาก็ปฏิเสธที่จะกลับมาที่เกหาสน์สีแดง แต่ทำเรื่องขอไปรับราชการที่ภาคเหนือ ทุกคนในเกหาสน์สีแดงต่างรอคอยบุคคลที่จากไปแสนนาน แต่ไม่มีเสียงตอบรับจากรุจ จนกระทั่งอัมพาเสียชีวิตไปอีกคนจึงมีข่าวจาก **ขุนประจัญคติ** นายความประจำตระกูลว่ารุจจะกลับมา

เกหาสน์สีแดงที่เขาจากไปเมื่อครั้งยังเด็กก็ยังไม่แตกต่างไปจากเดิม เขากลับมาสู่อ้อมอกแม่ๆทั้งสาม แม่ละม่อม แม่พร้อม และ แม่พิน พี่เลี้ยงที่เคยดูแลเขาเมื่อยังเป็นเด็กต่างดีใจที่ได้ดูแลคุณหนูอีกครั้ง และบุคคลแปลกหน้าผู้หนึ่ง อารยา ลูกสาวของอัมพาผู้หญิงที่เขาเกลียดที่สุด ความเกลียดแค้นไม่ได้ลดลงไปตามกาลเวลา กลับเพิ่มความชิงชังที่จะต้องอยู่ร่วมบ้านเดียวกันอีก การพุดจาที่เต็มไปด้วยวาจาถากถางและกิริยาแข็งกร้าวทำให้อารยารู้สึกอึดอัดที่จะต้องอยู่ร่วมบ้านกับเขา ถ้าไม่ได้บรรดาแม่ๆทั้งสามให้ความรักความ

อบอุ่น รวมถึงเพื่อนบ้านที่แสนดีอย่างบ้านพนาเวส ทั้ง คุณนายพนาเวส วัฒนา และ ชาลี โดยเฉพาะชาลีที่เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดและรักเทิดทูนอารยายิ่งกว่าใคร

รุ่งทুমเทชีวิตเขาให้กับการศึกษาวิจัยทางการแพทย์ ไม่สนใจแม้กระทั่งสมบัติหรือคู่รักแสนสวยของเขา เสาวรศ คบกับหมอนุ่มมานาน แต่ดูเหมือนไม่มีสัญญาณผูกมัดใดๆ จากรุ่งได้เลย เขาท่อมให้กับงาน เสาวรศไม่รู้ว่าตัวเธออยู่ที่ส่วนไหนของชีวิตเขา เมื่อกลับมาเมืองไทยพร้อมกันเสาวรศได้พบเพื่อนชายมากมาย คนหนึ่งคือ ภาลินัย ที่นอกจากจะมีรูปร่างหน้าตาคมเข้มสมชายไทยแล้ว ยังมีทรัพย์สมบัติมากมายที่เสาวรศไม่คิดว่ารุ่งจะมีได้เทียบเท่าเพราะจนถึงบัดนี้ เสาวรศยังไม่เคยได้เหยียบย่างไปที่บ้านรุจิโรจน์เลย ดังนั้นเสาวรศจึงใช้เวลาที่รุ่งอยู่ในห้องแล็บ ออกเที่ยวเตร่กับภาลินัย นุ่มสังคมหุหระฟูฟ่า เมื่อเป็นเช่นนั้น รุ่งจึงขัดแย้งก่อนข้างรุนแรงกับเสาวรศและจบลงด้วยการห่างเหิน

วันหนึ่งขุนประจัญคดีปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับจดหมายฉบับสุดท้ายของพลตรีพลแสนเสนีณรงค์ คุณพ่อของเขาต้องการให้รุ่งแต่งงานกับอารยา รุ่งปฏิเสธเด็ดขาด ท่านขุนทนทายความไม่ได้ตอบแต่อย่างใด มีแต่สีหน้าและแววตาดึกซึ่งเท่านั้นที่บ่งบอกความนัยบางอย่าง ความเกลียดที่ครอบงำในจิตใจทำให้รุ่งเฝ้าสังเกตอารยา หญิงสาวที่อยู่ต่อหน้าเขาจะนั่งเฉยเรียบร้อย แต่เมื่ออยู่กับชายหนุ่มข้างบ้านกลับเบิกบาน คุยเล่นร่าเริงแจ่มใส หรือเมื่ออยู่กับแม่ทั้งสามจะสามารถทำงานบ้าน งานเย็บปักถักร้อยได้อย่างแคล่วคล่องและเป็นที่รักของแม่ๆ รุ่งเฝ้าแต่คิดว่าเธอต้องเป็นหญิงมารยาอย่างอัมพา แม่ทั้งสามจะเล่าถึงความดีงามของสองแม่ลูก แต่ดูเหมือนรุ่งไม่ได้ใจอ่อนลงเลย กลับตั้งข้อกังขาในตัวอารยามากขึ้นกว่าเดิม โดยมี ยายจ้วน คนเก่าคนแก่ที่คอยเติมเชื้อไฟความรังเกียจให้รุ่ง อารยาเชื่อว่าตัวเธออยู่ในสายตาจตุรพิศก้า ไม่ว่าเธอจะทำอะไรก็เป็นผิดในสายตาเขาเสมอ โดยเฉพาะเมื่อเธอพบกับชาลี ไม่ว่าจะเล่นหัวสนุกสนานกันหรือคุยกันเสีงๆ เธอรู้สึกได้ตลอดเวลาว่าเธอไม่พอใจ

วันหนึ่งรุ่งรักษา นายชาญ คนไข้ที่ถูกทำร้ายเนื่องจากโดนเจ้าของบ้านที่ชาญลอบเข้าไปขโมยทรัพย์จับได้และถูกแทง สุดท้ายนายชาญก็ได้ถึงแก่ความตาย นายจิต พ่อนายชาญโกรธแค้นหมอรุงมากที่ทำให้ลูกชายตาย จิตเข้ามาจะทำร้ายหมอรุงประกาศว่าเขาเป็นพ่อเก่าของอัมพา กลางดึกคืนหนึ่งเมื่อนายจิตบุกเข้ามาจะฆ่ารุ่ง อรยาตื่นขึ้นมารับรู้ถึงเรื่องราวอันสกปรกของแม่เธอที่เคยมีลูกกับชายชู้ อรยาทนรับสิ่งที่เธอได้ยินจากชายคนนั้นไม่ได้จึงตกใจจนสลบไป รุ่งมองร่างล้มลง เขาโอบร่างนั้นไว้ในอ้อมแขนกอดประทับและถ่ายทอดความอบอุ่นให้ อะไรบางอย่างที่เขาไม่รู้ตัวจะเพราะจรรยาแพทย์หรือเพราะความรู้สึกบางอย่างที่ซ่อนอยู่ในใจทำให้เขาขอให้อารยาแต่งงานกับเขา เห็นดังนั้นจึงคิดว่าเพราะสุภาพบุรุษอย่างเขาที่ไม่เคยทำร้ายผู้หญิงกลับมาทำร้ายคนใกล้ตัวเขาเอง รุ่งแสดงความรับผิดชอบด้วยการขออารยาแต่งงานกับเขา

อารยาnungต่อกรกระทำของรุจมาก เพราะก่อนหน้านี้ยังตำหนิติเตียนเธอและแม่อย่างเสียๆหายๆ และจู่ๆก็มาขอเธอแต่งงานด้วยความอับอายและไม่เข้าใจการกระทำของรุจ เธอจึงหนีออกจากเกหาสน์สีแดง ในวันรุ่งขึ้น อารยาไม่เชื่อและไม่ไว้ใจคนใจแข็งเป็นหินอย่างรุจ รุจเป็นห่วงอารยาและเริ่มคิดได้ว่า สาวน้อยคนนั้นไม่น่าที่จะได้รับรู้เรื่องราวอันเลวทรามของแม่เธอมาก่อน เธอเป็นผู้หญิงสาวต้องระแหร่ร้อนออกจากบ้านไปคนเดียวเช่นนั้น ทำให้เขารู้สึกผิดเป็นทวีคูณ เขาไปคาดคั้นหาตัวอารยาจากชาติ ชาติจะปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่องแล้วยังเอ่ยวาจาเสียดแทงใจว่าเขาควรระพ้อใจที่อารยาพ้นไปจากเกหาสน์สีแดงเสียได้

เมื่ออารยาออกจากบ้านรุจโรจนันั้น เธอไม่สบายจนต้องเข้าโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ได้พบกับ ฉลวย พยาบาลที่แอบหลงรักหมอรุจ ทั้งสองคุยกันถูกคอ แม้ว่าจะไม่มีใครคุยกันเรื่องส่วนตัวเลยก็ตาม ระหว่างนั้น อารยาติดต่อกาติเพื่อให้อาติช่วยหางานให้เธอ อาตินั้นอยากให้อารยามาอยู่ด้วยกันเป็นที่สุด แต่เพราะยังเป็นนักเรียนทหารอยู่จึงทำได้แค่ให้ไปทำงานกับเพื่อนที่ตนรู้จักเท่านั้น หมอรุจรู้เรื่องอารยาจาก กิจจา เพื่อนนายแพทย์และฉลวย เขารีบรุคไปหาที่โรงพยาบาลทันที แต่ทว่าเมื่อเขาไปถึงเพื่อนพยาบาลของฉลวย รายงานว่า อารยาออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว

อารยาได้ไปทำงานอยู่ที่ไร่รวงผึ้งเพื่อดูแล ภคินี น้องสาวที่เป็นอัมพาตเพราะประสบอุบัติเหตุและไม่มีหมอกคนไหนสามารถรักษาได้ ภคินีได้รับการเลี้ยงดูที่อบอุ่นจาก น้า สังกวาลย์ ดาริกา-กุมารี และ ภาคินัย เมื่อได้พบกันครั้งแรกทุกคนในบ้านชื่นชอบอารยาเป็นอย่างมาก เพราะอารยามีความสามารถทั้งทางด้านการเรือน ดูแลเด็กๆ ทำให้เด็กทั้งสองต่างหลงรักครุ่นใหม่ สิ่งที่อารยาทำให้ทุกคนพอใจที่สุดคือ เธอเป็นทั้งพยาบาลและเพื่อนพูดคุยกับภคินีได้อย่างดี ภาคินัยเองก็ค่อยๆหลงรักอารยาด้วยอีกคน เพราะความใสซื่อร่าเริงแจ่มใสและจริงใจของเธอ ความสัมพันธ์ของทั้งสองเจริญงอกงาม จนภาคินัยเองเกือบลืมเสาวรสและ พระศัลยแพทย์พิสุทธิ แม้ความรู้สึกของภาคินัยที่มีต่อเสาวรสจะหมดลงไปแล้ว แต่เขาก็ยังเป็นสุภาพบุรุษคอยดูแลเอาใจใส่สองพ่อลูกเป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ดีเสาวรสก็สามารถสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงของภาคินัย เธอแนะนำภาคินัยว่าให้รุจหมอสัลย์มือหนึ่งรักษาภคินีเพื่อที่เธอจะได้ใกล้ชิดกับหมอรุจอีกครั้ง

ก่อนหน้านี้รุจจะเดินทางมาดูงานที่เมืองเหนือ เขาได้เจอจดหมายของอัมพาและเครื่องเพชรของแม่เขาโดยบังเอิญ เมื่อทำรูปของอัมพาที่แขวนในห้องทำงานเขาเสมอมาตกลงมา เมื่อเจอเครื่องเพชรของแม่ตัวเองที่นึกเสมอมาว่าอัมพานำไปให้ชายชู้ ทำให้เขายังรู้สึกผิดและสงสารอารยาที่ตนเองเป็นเหตุให้อารยาต้องหนีออกจากบ้านไปผจญกับโลกภายนอก และแล้วหมอรุจก็ได้มาตรวจคนไข้สาวที่ไร่รวงผึ้ง เขาเปรียบเหมือนหมอเทวดาที่นำแสงสว่างมาสู่เธอ เพราะเขายืนยันว่าอาการของเธอรักษาให้หายได้

หมอรูจผู้มีใบหน้าอ่อนโยน วาจาปลอบประโลม สัมผัสที่นุ่มนวลทำให้ภคินีตกหลุมรักหมอรูจอย่างหมดใจ ฝ่ายรอที่จะให้หมอมารตรวจทุกวันและมีกำลังใจอย่างเต็มเปี่ยมที่จะผ่าตัดและสามารถกลับมาเดินได้อีกครั้ง เมื่อรูจพบอารยาที่บ้านภคินีย เขาทั้งโล่งใจและดีใจที่ได้เจออารยาอีกครั้ง แต่อารยามองอย่างเฉยชา และเมื่อยิ่งเห็นว่าทั้งภคินียและอารยาคุณสมบัติสนมเกินนายจ้างลูกจ้าง ยิ่งทำให้เขาเคียดแค้นอารมณ์ขึ้นอีก ส่วนอารยาโดนรูจกระแนะกระแหน่ทุกครั้งที่มีโอกาสอยู่ด้วยกันตามลำพัง และพูดจาบังคับให้อารยากลับบ้านรูจโรจนและยังยืนยันที่จะให้แต่งงานกับเขา แต่อารยาปฏิเสธว่าเธอไม่มีทางกลับไปที่นี่อีก รูจเองถึงแม้จะเสียใจแค่ไหนแต่ก็ยังคงรักษาศักดิ์ศรีตัวเองไว้ไม่ง้ออีก

เสาวรสนั้นเห็นถึงความปลอดภัยของชายทั้งสองว่าไม่สนใจตนเหมือนเดิม เสาวรสจึงคิดแผนที่จะหาทางให้ภคินียแต่งงานกับตนให้ได้ ไม่ด้วยเล่มก็ต้องด้วยกล เธอต้องทำให้ภคินียขอเธอแต่งงานแต่ภคินียปฏิเสธ เพราะคนที่เขามานั่งในใจเขาโดยไม่รู้ตัวนั่นคืออารยา ภคินียได้ขออารยาแต่งงาน แต่ก่อนเอ่ยปากกับอารยา เขาขอเธอจากหมอรูจในฐานะผู้ปกครองของอารยา อารยาปฏิเสธ ภคินียน้อยรับความผิดหวัง

ความแค้นของเสาวรสต่อภคินียนั้นรุนแรง เธอต้องการให้ภคินียหายไปจากโลก วันหนึ่งภคินียถูกดักยิงหน้าไร่ได้รับบาดเจ็บสาหัส อารยาต้องไปตามพระศัลยแพทย์มาช่วยรักษา แต่เสาวรสห้ามพ่อตนเองไม่ให้ไปเด็ดขาด แม้อารยาจะอธิบายเท่าใดว่าภคินียคู่เป็นตายเท่ากัน ก็ไม่ทำให้เสาวรสใจอ่อนได้เลย พระศัลยแพทย์ยอมทำสิ่งที่น่าละอายคือเชื้อลูกสาว ในขณะที่อารยาไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครเพราะ **ประพัฒน์** แพทย์หนุ่มประจำหมู่บ้านก็ล้มป่วยลง แต่มีคนบอกว่ามีหม่อีกคนที่เรื้อนพยาบาล เมื่อเธอไปตามกลับกลายเป็นหมอรูจ แต่งานที่เรื้อนพยาบาลคนไข้ล้มเหลวทำให้หมอรูจไม่อาจทิ้งหน้าที่ไปได้ เมื่อเขาไปขอร้องพระศัลยแพทย์อีกครั้งด้วยตัวเอง แต่พระศัลยแพทย์ก็ต้องปฏิบัติตามคำของลูกสาว เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาจึงรีบรักษาคคนไข้ที่เรื้อนพยาบาลให้เสร็จก่อนถึงไปได้ หนึ่งในคนไข้ก็คือนายชิตสามิเก่าอัมพาที่โดนทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสมา ก่อนตายได้สารภาพถึงความผิดของตนว่าจริงๆแล้วตนรมยาและข่มขืนอัมพาจนอัมพาดังห้องและไม่ยอมรับเลี้ยงเด็กคนนั้นไว้ นายชิตได้หาโอกาสไปปกอลอกทรัพย์จากอัมพา โดยขู่ว่าจะเปิดโปงเรื่องทั้งหมดถ้าอัมพาไม่ให้เงิน อัมพาเป็นผู้บริสุทธิ์

รูจดีใจมาก เขาจะไปรักษาภคินียให้หายและจะบอกเธอถึงเรื่องราวทั้งหมดรวมทั้งความในใจของเขาด้วย รูจและอารยาต้องฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อที่จะไปไร่รวงผึ้ง เพราะรถก็ไม่มียังต้องไปโดยจักรยานและยังต้องเจอไฟประหว่งทางอีก เมื่อถึงไร่รูจได้รักษาภคินียจนฟื้นจิตอันตรัยและรีบรุดกลับกรุงเทพฯ กระทั่งหันโดยไม่มีโอกาสได้ปรับความเข้าใจกับอารยา หลังจากที่รูจจากไปชาลีได้ขึ้นมาเยี่ยมเธอที่ไร่ เขาจบการศึกษาและพร้อมที่จะรับอารยาไปอยู่ด้วยตามที่เขาเคยสัญญาไว้ตั้งแต่เด็ก แต่อารยาได้ตอบปฏิเสธน้ำใจของชาลี เพราะไม่สามารถรักษาลิได้มากไปกว่าเพื่อน ชาลีฟังอย่างเศร้าใจ

อารยาให้ชาลิมองคนอื่นบ้างเช่นคุณภคินีที่น่ารัก อ่อนโยน ชาลิจึงต้องจำใจช่วยดูแลภคินีอย่างเสียไม่ได้ ภคินีเองก็นิยมชาลิไม่น้อยเหมือนกัน แต่ในใจเธอก็มีแต่หมอรูจเท่านั้น หมอรูจกลับมาผ่าตัดให้ภคินีอีกครั้ง การผ่าตัดเป็นไปด้วยดี ภคินีดีใจเป็นอย่างมากที่สามารถกลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติ บุญคุณของหมอรูจใหญ่หลวงนัก เธอยินดีที่จะอยู่ดูแลเขาตลอดไป แต่หมอรูจได้ปฏิเสธภคินีอย่างนี้มันแปลว่าเรามีคนที่หมั้นหมายไว้อยู่แล้ว เมื่อภคินีถามว่าคืออารยาใช่หรือไม่ หมอรูจได้แต่เงยไป คนที่ไร้แว้งฝั่งต่างจิตใจที่ภคินีสามารถกลับมาเดินได้อีกครั้งแต่เจ้าตัวกลับมีแต่ความโศกเศร้าเพราะหมอรูจปฏิเสธที่จะรับรักตน และภคินีจะให้ภคินียี้ล่ออารยาออก เพราะเธอไม่ต้องการคนดูแลอีกต่อไปและไม่อยากเห็นหน้าอารยาอีก เธอมีชาลิที่คอยรักษาแผลใจให้อยู่ อารยาจึงหมดหน้าที่ที่ไร้แว้งฝั่ง

อารยาเก็บกระเป๋าออกไปโดยที่ไม่มีใครรู้ว่าเธอจะไปไหน เมื่อหมอรูจกลับมาเพื่อปรับความเข้าใจกับอารยา แต่ก็สายไปเสียแล้วเพราะอารยาเพิ่งจากไป หมอรูจจึงกลับเกหาสน์สีแดงอย่างหมดกำลังใจ เวลาต่อมา ทุกคนในเกหาสน์ต่างรู้สึกหงอยเหงา เศร้าใจเหมือนเจ้าของบ้านที่เก็บตัวและเงิบขริมน้อย่างน่ากลัว แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็ได้เห็นอารยากลับมาหาเขาแล้ว คนที่เขาเคยมองดูด้วยหัวใจที่ปิดตายตลอดมา จนกระทั่งได้เรียนรู้นิสัยเธออย่างแท้จริง เขาก็ตระหนักได้ว่าความรักของเขาต่อเธอนั้นมีรากฐานมั่นคงแข็งแรงคงตั้งเกหาสน์เก่าแก่ของตระกูล เพราะมันค่อยๆก่อร่างก่อรูปจากความดีของเธอ รุจเดินไปพบหญิงสาวเพื่อที่จะขอแต่งงานกับเธอ ด้วยความรักจากหัวใจเขาอย่างแท้จริง

ความแค้นไม่เคยให้คุณกับใคร... ความแค้นที่อยู่ในใจมีแต่เผาผลาญใจ ให้ความทุกข์ ทั้งกับตัวเอง และคนรอบข้าง โดยเฉพาะ...คนที่เรารัก.

หมอรูจคือคนที่เก็บความแค้นไว้ ทำให้การแสดงออกต่อคนที่ตัวเองรักเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับความรู้สึก แสดงออกว่าเกลียด ยิ่งแสดงออกก็ยิ่งเจ็บปวด... ยิ่งเห็นคนที่ตัวเองรักเจ็บปวด ตัวเรายังเจ็บปวดมากเป็นทวีคูณ ซึ่งกว่าจะรู้ตัวหรือดับไฟในใจลงได้ ทุกอย่างก็เกือบจะสายไปเสียแล้ว.

คนสองคน..กว่าจะมารักกันได้ต้องใช้เวลามาก ฉะนั้น..จงใช้เวลาทุกนาทีให้มีค่าที่สุด โดยเฉพาะ...เวลากับคนที่เรารักและรักเรา ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป.